

Čtení na pokračování,
Část devatenáctá:

Sotos Chondropoulos:

Svatý Nektarios - Svátý našeho století

Kapitola II/3 ... pokračování

... „Ó, Pane, Hospodine, nejblahodárnější Spasiteli, vždy mocné Slovo, Synu Panny, obětovaný Beránku, vůdce vševědoucí, prosím Tě, požehnej svému služebníku. Učiň ho schopným, aby měl ve svém srdci na prvním a nejpřednějším místě Tebe, aby dokázal uskutečňovat vždy Tvoji vůli ... Děkuji Ti, Bože, za všechno, cos pro mě udělat, z hloubi srdce Ti děkuji.“

Dav lidí ze školy, který přišel, aby ho pozdravil, stál před kaplí. Byli udiveni, když ho viděli tak vroucně se modlit.

„Skoro jako by při modlitbě plakal“ pošeptal kdosi komusi dalšímu.

Po chvíli se objevil v královských dveřích oltáře, pomalu vyšel, otočil se k ikoně Panny na ikonostasu a s úctou se klaněl, zatímco se křížoval. Zazpíval jí krátký hymnus a pomodlil se.

Když se blížil k lidem, kteří na něj čekali, usmíval se a trochu zčervenal. Jako malé dítě, které se snaží zamluvit svoje zpoždění.

„Odpusťte mi,“ velmi se omlouval, jakmile k nim došel. „Nyní jsem vám k službám.“

A tak byl znovu obklopen zástupem a poklidně jej pozoroval. Vypadalo to, že každý by chtěl mluvit s jeho Eminencí, ale nemohou najít správná slova ani způsob, jak se k němu přiblížit.

„Nalevo je přijímací hala vaše Eminence,“ podařilo se konečně říct sekretáři, a všichni se tam pomalu a v poklidu vypravili.

KAPITOLA II/3

Příštího rána se v aule shromáždili všichni studenti Rizarioské školy, kteří reprezentovali všechny části Řecka. Stáli vzpřímeně a čekali, až budou představeni novému děkanovi.

„Už jde,“ zvolal jeden student.

„Hmmm ... vypadá přísně,“ řekl jiný.

Nektarios spolu s generálním tajemníkem došli doprostřed velké hlučné haly. Den začal modlitbou a pak se generální tajemník odebral k podiu.

Moji drazí studenti, považuji za velkou čest, že vás mohu představit našemu novému děkanovi, který právě včera dorazil, jeho Eminenci Nektariovi, bývalému metropolitovi pentapolskému. Jsme velmi šťastni, že jej zde máme, aby sloužil našim potřebám. Jeho Eminence je shodou okolností velmi učeným mužem, je autorem vynikajících teologických knih a duchovním s vysokou morálkou a velkými ctnostmi. Správní rada i já bychom chtěli zdůraznit, že je naším nejněuvěřitelnějším přáním, abyste se ukázali hodnými takového duchovního učitele, a budete k němu chovat nejvyšší úctu, poslušnost a lásku. Představuji vám jeho Eminenci, metropolitu Nektaria.

Nektarios došel ke stupínku a současně se krátce rozhlédl, aby zhodnotil své obecenstvo. Bylo tam asi 140 mladých mužů oděných v černém. Studenti začali jeden do druhého strkat, dávat si znamení a podupávat.

„Mé děti (řekl Nektarios), mé děti, jsem velmi šťastný, že zde s vámi mohu být. S bázní Boží jsem se ujal tohoto velkého a svatého úkolu dohlížet na vaše studia a slibuji, že udělám vše, co je v lidských silách, abych pomohl vašemu duchovnímu růstu a zrání. Činím tak s nadějí k naplnění přání vašich rodičů, zakladatelů této školy, budiž jejich památka věčná, a touhy celé této počestné země“.

V tuto chvíli bylo slyšet, jak se mladíci snaží potlačit svůj smích. Hlavní tajemník byl v rozpacích, nicméně se rozhlédl po místnosti s tak přísným výrazem, aby studenti poznali, že takové chování nebude akceptováno.

„Mé děti (pokračoval Nektarios klidně), v každém z vás je přítomen budoucí kněz, což je důležitý prvek historie i budoucnosti této trpící země. Měli byste hrdě nosit svoje církevní oblečení. Proste Všemohoucího, aby vám udělil schopnost sloužit Jeho církvi, protože toto povolání není jen prací, ale je i posláním, které začíná na zemi, ale pokračuje i na nebesích. Řiďte se prosím těmito pokornými slovy a kéž vaše duše stále září věčnými pravdami našeho svatého evangelia“.

Zhruba v této chvíli počal hluk slábnout a smějící se tváře skupiny se staly vážnějšími. Nektarios pokračoval ...

„Mé děti, chtěl bych rovněž, abyste byli hrdí na naši pravoslavnou víru. Ortodoxie je naším pokladem, chcete-li vzácnou perlou. Pravoslaví je i světlem, které nás vede. Kdybychom měli někdy ztratit tento poklad, toto světlo, byli bychom rozptýleni až do končin země jako prach, který si nezaslouží existovat ani jako lid ani jako národ. Je tolik aspektů tohoto

pokladu, které s vámi chci sdílet, ale náš čas to dnes neumožňuje. Budeme však mít možnost prozkoumat tyto oblasti v budoucích lekcích. Dnes bych se chtěl dotknout jen několika dalších myšlenek, o něž se s vámi chci podělit. Mé děti, naše životy byly na počátku jako čisté tabulky břidlice. Na nás záleží, co na nich bude napsáno. Budou-li na této tabulce zapsány ctnosti a bohabojné skutky, pak jsme naplnili naše božské poslání ...“

Nyní již dav naslouchal velmi pozorně slovům pokorného, upřímného a mírumilovného metropolity.

„Takže, mé děti, doufám, že od tohoto dne budeme společně žít jako jedna rodina v Ježíši Kristu. Svoji podstatou bychom měli vytvořit požehnané bratrstvo. Slibuji, že při vás vždycky budu stát jako váš duchovní otec. Závěrem mé dnešní promluvy bych chtěl sdělit ještě něco, co mě trápí. Všiml jsem si, že většina z vás nemá vousy. Proč odkládáte tuto přirozenou a krásnou tradici? Nenechte se ovlivnit Evropany. My pravoslavní Řekové máme svoje vlastní tradice, které sahají až k apoštolům a starým církevním otcům. Žádám vás, abyste následovali jejich mužného příkladu a chovali se podle toho. Učiňte to kvůli bojům a těžkostem, které vydrželi pro ranou církev. Je to koneckonců to nejmenší, co můžeme udělat“.

Místnost se znovu naplnila ruchem a smíchem. Někteří z této mladší generace byli téměř ohromeni Nektariovými poznámkami. Nicméně, když Nektarios stupínek opouštěl, místnost se naplnila potleskem. Na svoje obecenstvo hleděl laskavě. Zbytek dne uplynul dle očekávání. Seznámil se s lidmi, byl obeznámen s aktuálními problémy, školními pravidly a tak dále.

Když se nakonec ocitl ve své vlastní kanceláři, narazil na dopis z Ministerstva náboženství a školství. Dopis ho informoval o tom, že byl ustanoven jedním z dozorců středních škol. Když dopis odložil, usmál se pro sebe a řekl: „Co se dá dělat? Budeme se muset ujmout této povinnosti co možná nejlépe.“

KAPITOLA II/3

Dny, týdny a měsíce, které následovaly po Nektariově přestěhování do Rizarioské školy, nebyly právě snadné. Tříčlenná správní rada, která byla zrovna ve vedení školy v době Nektariova nástupu, byla mírně řečeno umíněná

Nektaria jednoho dne navštívil její předseda. Byl to známý a úspěšný podnikatel. Vysoký, štíhlý a bezvadně oblečený. Jediné, co kazilo celkovou dokonalost, byla bradavice na jeho nose.

„Nejsme úplně spokojeni s vaším systémem, vaše Eminence,“ pronesl.

„Což znamená?“ zeptal se Nektarios.

„Což znamená nedostatek organizačních pravomocí,“ odpověděl.

„Pokusím se to změnit,“ zašeptal pokorně Nektarios.

„Potřebujeme přísnost, organizační pravomoci a bojovnost. Hled'te, abyste na to pamatoval. Mimochodem říkali mi, že se snažíte podporovat u studentů asketismus. Ale to jsou zastaralé metody. Jistě si jste vědom, že ne všichni studenti jsou určeni ke kněžství.“

„Ano, bohužel jsem si toho vědom. Nicméně ...“

„Proč říkáte bohužel? To nemohu akceptovat. Studenti se učí encyklopedickým znalostem, studují staré jazyky a získávají klasické vzdělání. To má první a nejpřednější důležitost.“

„Odpusťte mi, že odporuji, pane prezidente, ale první a nejdůležitější je učit se o Kristu.“

„Ano, ano, to je něco, na čem trváte vy všichni neženatí kněží. A mimo to mi ještě říkali ...“

„Když prominete, kdo jsou ti lidé, kteří vám toho tolik říkají? Jsou to moji nebo vaši kolegové, učitelé nebo studenti?“

„To je důvěrné, vaše Eminence. Nemí to nic, co by Vás mělo znepokojovat.“

„Budiž,“ zamumlal Nektarios.

„Jak jsem říkal, říkali mi, že věnujete nemalý čas problému, zda studenti mají nebo nemají vousy. To je rovněž nepřijatelné. Rád bych Vás upozornil, že plnovous není v našem školním řádu požadován.“

„Ale plnovous dodává muži vážnost,“ odpověděl Nektarios.

„To jsou zvláštní postřehy, reverende. Tyto metody nám moc radosti nedělají,“ řekl a kroutil hlavou. „Víte, časy se změnilly. Už nežijeme v době kappadockých.“

Nektarios trochu pozvedl oči a opět je sklopil. Zhluboka se nadechl a povzdechl si.

Hlavní správce opustil místnost rázně a téměř bez rozloučení. Když Nektarios uslyšel zabouchnutí dveří, řekl si pro sebe. „Možná“, přemýšlel, „jsem mu to měl vysvětlit, odpovědět na jeho obvinění. Ale ne,“ řekl si však nakonec. Vzpomněl si na jednoho starého přítele na Sinaji, který mu kdysi řekl: „Když Řek získá nějakou moc, myslí si, že je Alexandr Veliký, a díky této iluzi bude trvat na tom, aby se mu všichni klaněli.“

Nektarios se rychle pokřižoval, aby se jeho mysl zklidnila a pohlédl na ikonu, která byla naproti přes místnost. Zobrazovala klečícího Krista, když nesl kříž. Nektarios pronesl: „Vydržím, Pane ... vydržím.“